

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. София, 04.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 04.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **9191** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 – 178 АПК. Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед № 861 от 06.08.2012г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/.

В жалбата се посочва, че издадената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Жалбоподателят твърди, че са допуснати нарушения в хода на административното производство, че поставената от него реклама се отнася до сравнение с близки до неговия магазин търговски обекти. Счита, че не е налице заблуждаваща търговска практика. Моли, съдът да отмени заповедта. Претендира разноски. Направено е искане за спиране изпълнението на заповедта до окончателното решение по спора.

Ответникът, в съпроводителното писмо, оспорва жалбата. Твърди, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при спазване на процесуалните правила. Моли жалбата да бъде отхвърлена, а заповедта потвърдена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването. Жалбата, депозирана при ответника на 13.09.2012г., е подадена в срок, доколкото от доказателствата по делото се установява, че заповедта е връчена на управителя на жалбоподателя на 05.09.2012г.

Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество тя е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява следното от фактическа страна.

Административното производство е започнало със съставянето на Констативен протокол /КП/ № К-136075. Същият е съставен при извършена проверка в магазин на [фирма] намиращ се в [населено място], [улица]. При проверката е констатирано, че търговецът [фирма] предлага различни по търговска марка и производител шоколадови и захарни изделия, алкохолни и безалкохолни напитки, като всяка изложена за продажба стока има поставен самозалепващ се етикет с надпис „Най-ниска цена ! Т.” и съответната цена обявена в български лева. Описани са и цените на четири артикула (уиски), които се рекламират от търговеца с надпис „Най - ниска цена”. Предоставена е възможност на търговеца да даде становище относно обявяване на най - ниските цени. По делото като част от административната преписка е представено становище от жалбоподателя от 16.05.2012г. относно стоки обозначени с етикети „най - ниска цена”. В същото се посочва, че търговският обект поддържа най - ниски цени на около 700 артикула, като цените се сверявали всекидневно. В момента на проверката е извършвана промяна на цените. С писмо изх. № Б-01-368/18.05.2012г. до главния директор на Главна дирекция „Контрол на пазара”, Регионална дирекция Б. на КЗП е изпратила материалите по преписката със становище, че е налице заблуждаваща търговска практика, което е нарушение на чл. 68в във връзка с чл. 68д, ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Във връзка с предоставената информация КЗП на свое заседание е разгледала случая на [фирма], резултатите, от което са обективирани в т. 1 от Протокол № 23 от 22.06.2012г. На 06.08.2012г. е издадена процесната заповед, с която е забранено на [фирма] да прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика. Останалите доказателства свързани с издаването на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ са неотносими към настоящия спор и не следва да се обсъждат. Производството по издаване на заповед за забрана на нелоялна заблуждаваща търговска практика се развива по правилата на АПК, докато производството по налагане на административно наказание по реда на Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. В първата хипотеза се издава индивидуален административен акт и се цели бързина на производството, за да се забрани нелоялна заблуждаваща търговска практика. Във втория случай се упражнява санкционно правомощие на държавата и се развива самостоятелно административнонаказателно производство. Предвид това са неотносими и доводите в жалбата свързани със съставения АУАН.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна. Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в глава IV, раздел IV от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Българският закон възпроизвежда уредбата в Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005г. относно нелоялните търговски практики към потребители на вътрешния пазар, наричана Директива за нелоялни търговски практики. В § 13 от ДР на ЗЗП са посочени директивите , които са въведени от закона, с оглед разпоредбата на чл. 68е, ал. 5 ЗЗП.

Съгласно чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП търговска практика, свързана с предлагането на стоки или услуги е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и

професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Нормата на чл. 68г, ал. 4 изрично предвижда, че нелоялни са заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д – 68к от ЗЗП. Чл. 68в ЗЗП забранява императивно използването на нелоялните търговски практики.

Процесната заповед е издадена с правно основание чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) във връзка с чл. 68в, чл. 68г, ал. 4. Съгласно чл. 171, ал. 1 изр. 1 от АПК доказателствата събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установи, че жалбоподателят използва нелоялна търговска практика по смисъла на закона. Обозначаването на стоки с надпис „Най - ниска цена” цели стимулиране на потребителя за вземането на търговско решение за закупуването на дадена стока. Цените, на които се предлагат стоките не са най – ниски, както е установено при извършената проверка. Жалбоподателят твърди, че в момента на проверката се е извършвала смяна на етикетите, но това му твърдение не е подкрепено от доказателствата по делото. Освен това практически е невъзможно всеки ден и във всеки момент да се поддържат най – ниски цени и цените да се променят веднага, като стоките се преетикират. Поставянето на етикет „Най - ниска цена” цели стимулиране на продажбите, като в случая това не отговаря на истината и заблуждава средния потребител, който обичайно не извършва предварително сравнение на цените във всички магазини, за да може да сам да си потвърди, че цената действително е най-ниска. От жалбоподателя не са представени доказателства, за това примерно до колко часа се прави сравнение с цените в други търговски обекти, от колко до колко часа се преетикират стоките, от кога те се предлагат на потребителите на съответната по - ниска цена, кои са търговските обекти, денонощни магазини, с които се прави сравнението. Само при ясно разписани предварително правила, които да са доведени до знанието на потребителите, може да се направи извод, че действително целта на търговеца е да предлага артикули на ниска цена (отделен е въпросът дали тя ще е най ниската). Без наличието на такива правила рекламата „Най – ниска цена” цели привличане на потребителите и стимулирането им да вземат решение за покупка. Съгласно чл. 68д, ал. 2, т. 4 обстоятелствата по ал. 1 (нелоялна търговска практика) на същия текст включват информация относно цената или начина на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената, какъвто е процесния случай. От административния орган правилно е прието, че се осъществява нелоялна заблуждаваща търговска практика свързана с обявените цени на предлаганите артикули и е издадена заповед, с която на жалбоподателя се налага преустановителна принудителна мярка – забрана да се прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика.

Заповедта е издадена от компетентен орган съгласно чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП. Съдът намира, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон, които да обосновават отмяна на заповедта. Заповедта съответства и на целта на закона да не се допускат заблуждаващи и агресивни търговски практики.

Предвид гореизложеното може да се направи извода, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган при съобразяване с приложимия

материален закон, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата следва да бъде отхвърлена, а оспорваният административен акт потвърден.

В ЗЗП липсва текст, съгласно който жалбите срещу актовете издадени от КЗП да не спират изпълнението. В оспорваната заповед липсва изрично разпореждане за допускане на предварително изпълнение на издадената заповед. Следователно по общото правило на чл. 166, ал. 1 АПК жалбата срещу Заповед № 861 от 06.08.2012г. на Председателя на Комисията за защита на потребителя, е спряла изпълнението на административния акт. Искането за спиране направено с жалбата следва да се остави без разглеждане.

При този изход на спора претендираните от жалбоподателя разноски не следва да му се присъждат. Ответникът не е сторил разноски, не претендира такива, поради което не му се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 32-ри състав, на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 АПК:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед № 861 от 06.08.2012г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането за спиране на изпълнението на Заповед № 861 от 06.08.2012г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която се оставя без разглеждане искането за спиране е с характер на определение и подлежи на обжалване в 7-дневен срок от получаването му, в останалата част решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му, пред Върховния административен съд на Р. Б..

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: